

СРЯДА

ПРАЗНА!!!

1

Да умреш е лесно. Трудно е да живееш.

Това беше пределно ясно на Джейкъб Страйкър, инспектор от отдел „Убийства“. Макар че по-подходящо би било – „да оцелееш“. Друго не би могло и да бъде. Последните две години бяха жестоки за него. Съпругата му умря. Дъщеря му изпадна в дълбока емоционална криза. А сега, само час след началото на първото дежурство след шест месеца отпуск поради силния стрес, денят се превръщаше в кошмар. Директорката Майърс му бе звъннала още в девет без десет. Отново заради дъщеря му. Никак не му се щеше да зареже дежурството и да тръгне към училището заедно с партньорката си Фелисия Сантос, но директорката беше много настойтелна. Страйкър нямаше представа какво бе прегрешила този път Кортни. И какво наказание заслужава.

Но при всички случаи нещата не вървяха на добре.

Докато крачеше по коридора с махагонова ламперия под златните грифони и знамето на гимназията „Сейнт Патрик“ към кабинета на Каролайн – да, те се бяха опознали достатъчно, за да се обръщат един към друг с малките си имена, – той се подготви за още лоши новини.

Наоколо вилнееха призраци и таласъми, клоуни и батмани – множество зловещи духове, очакващи празненствата. Повечето ученици се бяха възползвали от шанса да облекат празнични дрехи, но имаше и такива, които бяха останали с униформите си. Хлапетата на възраст между тринайсет и седемнайсет бяха шумни и възбудени. Висо-

ките им гласове се сливаха в неразбираема глъч, която отекваше във високите тавани.

Вълнението беше осезаемо, можеше да се пипне с ръка. Наближаваше Хелоуин.

Страйкър спря и се обърна да погледне партньорката си, която крачеше след него. Беше ядосан, че отново го викат тук, но реши да разведри обстановката.

– Виждаш ли го онзи младеж с хоккейната маска? – подхвърли той. – Много прилича на последното ти гадже!

Фелисия отметна няколко непокорни кичура кестенява коса и се усмихна иронично.

– Доколкото си спомням, последното ми гадже беше *ти* – отвърна тя.

– Именно затова онзи младеж изглежда толкова добре – кимна Страйкър.

Фелисия се засмя, а той отново се почувства неудобно. Както през последните месеци след раздялата им. Избягва втрещения ѝ поглед и започна да си пробива път през тълпата гимназисти.

Директорката Майърс го чакаше в кабинета си. Елегантният кремав костюм изглеждаше малко не на място, също като обувките и очилата с цвят на бутилка кока-кола – една идея по-червеникави от късата къдрава коса. В ръцете си държеше голям и доста дебел кафяв плик, който без съмнение съдържаше ученическото досие на Кортни. На лицето ѝ се появи пресилена усмивка.

– Чух, че си търсиш покани за Полицейския бал – подхвърли Страйкър, но тя не се засмя и той смени тона: – За бога, Каролайн, какво е направила този път?

– А ти какво мислиш? – изгледа го директорката. – Пак избяга. За пети път този месец!

Страйкър усети как челюстите му се стягат.

– Имаш ли представа къде е? Или с кого?

Преди жената да отговори, отвън долетя серия силни гърмежи. Откъм общата зала или кафенето. Лицето на директорката Майърс се изпъна, сякаш някой я беше зашлевил.

– Боже, кога ще отмине проклетият Хелоуин! – про-

стена тя. – Не знам какво ще се случи през двата дни, които остават до него! Писна ми от тези пиратки!

Думите ѝ потънаха в нова серия експлозии, които разтърсиха кабинета. Този път беше ред на Страйкър да изопне лице. Къси, но резки гърмежи, като плющене на камшик.

ДУМ-ДУМ.

ДУМ-ДУМ-ДУМ.

Обърна се в мига, в който Фелисия се втурна към вратата. Един поглед му беше достатъчен, за да се увери, че не е сбъркал.

Това не бяха пиратки. Беше *стрелба*. Стрелба от автоматично оръжие.

2

– Господи, някой стреля! – извика Страйкър и се обърна към директорката. – Викай полиция! *Веднага!*

Майърс продължаваше да стои неподвижно. На лицето ѝ се беше изписало дълбоко удивление. Страйкър грабна телефона, набра 911 и тикна слушалката в ръцете ѝ.

– Кажи им, че в училището е проникнал въоръжен нападател!

Той бръкна под самото си и стисна ръкохватката на служебния пистолет. „ЗИГ Зауер“, 40-и калибър. Дванайсет патрона в пълнителя и един в цевта. Погледна Фелисия и установи, че тя вече беше извадила пистолета си.

– Аз съм пръв – рече той.

– Добре, тръгвай.

Страйкър изскочи от кабинета, следван от партньорката си. Огледа дългия коридор, залепи се за стената и пое надясно. Пистолетът му сочеше към пода.

За кратък миг се възцари дълбока тишина. Без стрелба, без експлозии и пронизителни писъци. Нищо, с изключение на едно странно, почти сюрреалистично усещане. В

съзнанието му нахлуха кошмарните спомени от предишни ситуации, които всеки беше гледал стотици пъти по телевизията.

Дънблейн. Политехническият институт във Вирджиния. *Но гимназията „Сейнт Патрик“?!*

Някак не се връзваше с този спокоен район. За миг той дори се запита дали не му се е причуло. Все пак беше първият му работен ден след половин година отпуск. Може би не беше във форма. Малко поръждясал. Може би...

Съмненията му се стопиха в мига, в който проеча следващият изстрел. Могъщ и басов, проникващ чак до костите. Изстрел от бойна карабина. Най-лошият кошмар за всяко ченге в затворено пространство. Прозвуча съвсем наблизо.

Страйкър погледна към Фелисия и прошепна:

– Стреляй на месо!

– Тръгни наляво, а аз – надясно – отвърна тя.

Поеха напред, проверявайки стаите една по една. Малко преди да стигнат ъгъла, до ушите им долетяха писъци и стенания.

Отпред, вляво. Кафенето.

Страйкър вдигна пистолета и го насочи към двойната врата. Дървена, с прозорчета от армирано стъкло, боядисана с евтин син латекс. Миг по-късно крилата ѝ се разтвориха и коридорът се изпълни с бягащи тийнейджъри, облечени като Айрънмен и Джак Спароу, като мажоретки и принцеси. Пищяха и плачеха, обзети от пълна истерия. Едно дребно русо момиче на петнайсетина години се запрепъва към тях. Бялата му униформена блуза беше изцапана с кръв, краката му бяха мокри от урина. Направи няколко тромави крачки, закова се на място, ужасените му очи се спряха върху лицето на Страйкър.

– Те стрелят! – изхълца момичето. – *Убиват* всички!

Лявото ѝ коляно се подгъна, тялото ѝ се свлече по очи на бежовите плочки. Страйкър с ужас видя на гърба ѝ огромните дупки с разкъсани краища на изходящи рани. Куршуми „Хидра-Шок“.

– Мили боже! – ахна Фелисия, понечи да се втурне към

момичето, но стрелбата се възобнови и тя се закова на място.

Страйкър силно я блъсна в гърба. Армираните прозорчета на вратата се пръснаха на хиляди късчета.

– Долу! – изкрещя той.

Секунда по-късно, възползвайки се от краткото затишие, той хвана Фелисия за рамото и кимна към далечното крило на вратата. Заеха позиция от двете ѝ страни. Страйкър стисна пистолета, бутна по-близкото крило и надникна. Очите му потърсиха стрелеца. И с ужас установи, че не е един, а са *трима*.

3

Във въздуха се стелеше дим на тънки пластове. Сив, вонящ на изгорял барут. И пропит с миризмата на кръв, урина и изпражнения. Вонята на страха.

Страйкър прецени ситуацията с един-единствен поглед. Яката на ризата му овлажня от пот, очите му машинално потърсиха други източници на заплаха, а после се фокусираха върху онези, които вече бе идентифицирал. Трима нападатели. Слаби, средни на ръст. Инстинктът му сочеше, че са мъже, въпреки че нямаше как да бъде сигурен. И тримата бяха облечени с черни торбести панталони, черни качулки. Лицата им бяха скрити зад хокейни маски – бяла, черна и червена.

Страйкър беше очаквал един стрелец, най-много двама. Но със сигурност не и трима. Погледна встрани. Кафенето беше пълно с ученици. Проснати на пода, свити на топка под масите и гишетата за сервиране. Много от тях бяха вече мъртви. Или умираха.

На крачка от вратата лежеше момиче, облечено като фея. Около него всичко бе почервняло от кръв. Страйкър трепна. Момичето много приличаше на Кортни. Дълга права кестенява коса, млечнобяла кожа, стройна фигура.

Изгубил контрол и забравил всичко научено в практиката, той напусна укритието си и хукна към нея. После спря, осенен от внезапно прозрение. Колкото внезапно, толкова и облекчаващо. Днес дъщеря му не беше на училище. Момичето беше дъщеря на някой друг и със сигурност беше мъртво, след като бе изгубило толкова много кръв. Но то изведнъж се размърда и вдигна глава. Празният му поглед се закова в лицето му.

– Помогни ми! – прошепнаха устните му.

Лежеше точно между него и нападателите.

Страйкър усети как му се повдига, но успя да се овладее. Всяка изгубена секунда означаваше още едно мъртво дете. Очите му с усилие се измествиха от момичето и спряха на най-близкия нападател – онзи с черната хокейна маска. Беше приклепил някакво момче в ъгъла, до вратата за служебните помещения. Автоматът му беше насочен към главата му. Крещеше нещо, което Страйкър не можеше да разбере. После изведнъж млъкна, погледна към него и автоматът започна да се извърта.

– Долу, долу! – изкрещя Страйкър, без да поглежда към Фелисия. – Въръжен е с автомат!

Самият той се преви на две и се стрелна надясно към близката стена. Автоматичният откос отекна гръмко в затвореното помещение. Страйкър вече знаеше какво трябва да направи. Изчака неизбежната след откоса пауза, надникна през вратата и засече позицията на Черната маска... После натисна спусъка. Три изстрела в бърза последователност.

Черната хокейна маска се пръсна на парчета, главата на нападателя отскочи назад. Стената зад него се обагри от кръв, примесена с костици и косми. Автоматът излетя от ръцете му и падна някъде зад плота. В момента, в който безжизненото му тяло започна да се свлича, Страйкър извъртя пистолета си към втория нападател. Бялата маска. Предупреден от кратката престрелка, той бе вдигнал оръжието си. Разнесе се оглушителен трясък. В стената зад тях се появи дълбока пукнатина, разлетяха се мазилка и парченца от тухли, боядисани в бяло.

– Мамка му! – извика Фелисия иззад прикритието си. – Тоя стреля с четирийсет и пети калибър!

Страйкър си приведе и хукна наляво, заемайки позиция зад най-близката редица шкафчета. Неподходящо укритие, което не можеше да спре куршуми четирийсет и пети калибър. Бялата маска продължаваше да стреля. Първият куршум се заби в дебелата врата зад гърба му, а вторият проби тънката ламарина на шкафчетата и рикошира с грозен писък някъде над главата му.

– Лягай долу! – изкрещя Фелисия.

В следващия миг тя се озова до него, прикривайки го с интензивна стрелба. Страйкър се отпусна на коляно и се прицели за втори път. Първите три куршума пропуснаха целта, свирейки във въздуха над главата на нападателя, но четвъртият попадна където трябва – точно между ключиците, в основата на шията. Бялата маска изкрещя. Пистолетът остана между сгърчените му пръсти, а тялото му се просна по очи като на марионетка с отрязани конци.

– Двама елиминирани! – извика Страйкър.

В дъното на помещението Червената маска нададе гневен вик и насочи оръжието си към тях. Страйкър сграбчи ръката на Фелисия и я дръпна надясно към кухненските помещения. Миг преди да се строполят на земята, въздухът се разтресе от оглушителен трясък.

– Ранена ли си? – попита той, но Фелисия вече се търкаляше вляво и сменяше пълнителя си.

Страйкър я пусна и последва примера ѝ. Претърколи се надясно и надникна през отворената врата на кухнята. Червената маска напредваше срещу тях. Разстоянието помежду им не беше повече от трийсет метра.

Имаше достатъчно време за презареждане.

Страйкър натисна копчето за освобождаване на пълнителя. Отбеляза някакво движение в момента, в който понечи да щракне новия на мястото му. Вдигна глава и се вцепени от изненада, като видя какво прави стрелецът.

Презареждайки в движение, Червената маска изтича към колегата си с бялата маска, изправи се над него и на-

сочи едноцевката си надолу. Два куршума размазаха лицето му, а следващите два бяха насочени в ръцете му.

– Какво *прави* този, по дяволите? – долетя гласът на Фелисия.

В същия миг Червената маска обърна пушката си към тях и натисна спусъка. Страйкър отскочи назад. Куршумът пръсна луминесцентната тръба над главата му, помещението се изпълни с прах и дим. В устата му имаше вкус на кръв. Децата продължаваха да пищят. Надникна точно навреме, за да види как Червената маска изчезва през двойната врата в далечния край.

– Той бяга, прикривай ме! – извика Страйкър, скочи и се понесе покрай двамата мъртви нападатели и замръзналите от ужас ученици.

Стигна до прозореца и надникна навън. Прозорецът гледаше към главния вход на училището. Видя как Червената маска влиза в малка зелена кола. Хонда сивик от средата на 90-те, една от многото подобни на паркинга. Двигателят изръмжа и колата се понесе по алеята.

– Има си превоз – обяви на глас Страйкър, а после се обърна и хукна навън, следван по петите от Фелисия.

Хондата излезе на главния път и пое на север. Стъпил на алеята, Страйкър се прицели и откри огън. Задното стъкло на хондата се пръсна. Колата започна да криволичи по пътя. В един момент колелата ѝ попаднаха в канавката на Пайн Стрийт, но после успяха да излязат обратно. Двигателят изрева и хондата бързо ускори, отдалечавайки се на север.

Страйкър тичаше след нея, продължавайки да стреля. Колата се смалвяваше все повече и повече, табелата ѝ се превърна в бяло петно. Накрая изчезна зад смърчовите и елите на природния резерват. Патроните му свършиха, но пръстът му остана на спусъка. Във въздуха се разнесе остро прищракане на ударника.

После кошмарът свърши. Точно толкова внезапно, колкото беше започнал.

Във въздуха се възцари тежка тишина.

Страйкър несъзнателно освободи празния пълнител и

той изтрака на мокрия асфалт. Сложи нов и се огледа. Лицето му блестеше от пот, сгорещеното му тяло изпускате пара във влажния октомврийски въздух.

Избяга, помисли си той. Господи Исусе, мръсникът избяга!

Подобно желание за живот беше доста странно за човек, тръгнал да убива наред. За Джейкъб Страйкър, инспектор в отдел „Убийства“ с десетгодишен стаж, това беше далеч по-страшно от всичко. И потвърждаваше най-мрачните му опасения.

Кошмарът едва започваше.

4

През разбитите прозорци на хондата нахлуваше влажен вятър, който виеше високо и жално като разстреляните деца. Но вниманието на Червената маска беше насочено към пътя. Черното му памучно яке беше подгизнало от кръвта, която се стичаше от раната на лявото му рамо и пълнеше черната кожена ръкавица. Опитваше се да извие тялото си, така че да не позволи на кръвта да стигне до седалката.

Той откри онова, което му трябваше, едва когато навлезе в южното платно на Девето Авеню — тясна пресечка, претъпкана с паркирани коли и контейнери за смет. От едната ѝ страна имаше зелени дворове с огънати от вятъра дървета.

Нави волана и стисна зъби от болката, пронизала рамото му. Задницата се разтресе от съприкосновението с дълга редица контейнери за смет. Челото му беше оросено от капчици пот въпреки студеното време. Някъде зад гърба му се разнесе протяжен вой на сирени. Те идваха. Скоро щяха да бъдат тук.

Червената маска продължи надолу по уличката. Някъде към средата откри леко разширение на платното, над

което се издигаше висока върба с голи клони, които изглеждаха черни на фона на синьото небе. Умиращо дърво.

Той прогони тази мисъл от главата си, откъсна поглед от мрачната гледка и включи на заден. Колата навлезе в празното пространство и задницата ѝ опря в дънера. Главата му гореше, ушите му пищяха от незаглъхващото ехо на изстрелите. Дори сърцето му блъскаше в слепо-очията като чук върху лист ламарина. Опита се да се успокои и да мисли, но до слуха му достигна остро механично скърцане. Съседната гаражна врата бавно се вдигаше нагоре.

Ръката на Червената маска се пресегна към глока на дясната седалка. После той с мъка се измъкна от хондата и зае позицията зад дънера на върбата. Наблюдаваше и чакаше.

От вътрешността на гаража долетя стърженето на стартер, после се показва задницата на черен лексус. Скъп модел. Златисти хромирани части, затъмнени задни стъкла, лъскава боя металик. Зад волана седеше дребен възрастен мъж, който не забеляза присъствието му, зает да нагласява огледалото за обратно виждане.

Червената маска изскочи на пътя му и вдигна ръка.

– Спри на място! – изкрещя той.

Старецът вдигна глава. В очите му се мярна объркване. Нападателят не му остави време да мисли, изправи се пред страничното стъкло и насочи пистолета. Възрастният човек вдигна ръце. Бавно и внимателно, с дланите напред. На сбръчканата му китка проблесна златен часовник.

– Спокойно, синко – обади се объркано той. – Спокойно...

– Излизай от колата!

Мъжът прехапа устни и сбръчи лице. После бавно изпълни заповедта. Изправен до лексуса, той изглеждаше още по-дребен и безпомощен. Беше облечен в скъп тъмнозелен костюм, който висеше като на закачалка върху мършавата му фигура. Дишаше учестено.

– Само се успокой, синко – повтори той. – Недей да правиш...

– Стига приказки! – сръза го Червената маска, направи му знак да влезе в хондата и да я вкара в гаража. Заповедта му беше изпълнена.

– Изключи двигателя! – извика той.

Старецът се подчини.

– Дай ми ключовете!

Възрастният човек му подаде връзката с трепереща ръка. Червената маска бръкна в джоба си и извади смачкан пакет цигари „Плейърс Лайт“, който подхвърли в кухината между седалките. После направи крачка назад и вдигна пистолета.

В очите на стареца се появи молба.

– Моля те, синко – прошепна той. – Аз имам пари, *много* пари...

Червената маска го застреля в лицето.

– Тук не става въпрос за пари – мрачно процеди той.

5

– Трябваше да останем в училището! – подвикна Фелисия, докато пътуваха на север по Импириъл Роуд. Казваше го за трети път през последните пет минути и думите ѝ се забиваха като пирони в съзнанието на Страйкър.

– Трябва да го преследваме – отвърна той.

– Там умират деца, Джейкъб! Те се нуждаят от помощта ни!

Страйкър стисна волана с такава сила, че кокалчетата му побеляха.

– Ако мръсникът се измъкне, ще продължи да убива деца! В някое друго училище, на друго място. Знае ли някой колко нападения ще извърши, преди да го залови полицията? – Той я погледна мрачно. – Мисли, Фелис! Ние се оказахме там по щастлива случайност. И благодарение на нея спасихме живота на петдесетина деца!

– Не знаем дали ще продължи да убива, но там има ранени деца – поклати глава Фелисия. – Тежко ранени, умиращи. Тях можем да *спасим*, Джейкъб!

– Там вече са пристигнали други екипи.

– Но едва ли са достатъчни.

Страйкър стисна зъби. Партньорката му беше права и той го знаеше. Напускайки гимназията „Сейнт Патрик“, за да преследват Червената маска, те бяха обрекли на смърт поне няколко деца. Но ако онзи мръсник се измъкне, никой не можеше да каже още колко деца ще умрат. Затова трябваше да го спрат на всяка цена.

И двете решения бяха погрешни. Намираха се в безизходна ситуация. Последниците щяха да бъдат тежки независимо от онова, което щяха да предприемат. Действията му несъмнено щяха да бъдат поставени под въпрос. Главоболието му се усилваше от сладникавия парфюм на Фелисия. Страйкър натисна копчето на страничното стъкло и в купето нахлу влажен въздух.

– Джейкъб – отново започна Фелисия.

– Преследваме стрелеца и толкова! – отсече той.

– Добре – примири се тя. – Стрелец номер три.

– Наричай го Червената маска.

Фелисия се намръщи, но не възрази.

Страйкър караше по най-вероятния маршрут на беглеца. Шофирането се затрудняваше от падналата слана, която правеше пътищата хлъзгави. Полицейската кола без отличителни знаци поднесе на завоя на Импириъл Роуд. Далеч на хоризонта се виждаха голите назъбени върхове на планината Норт Шоър. Най-високите от тях имаха бели шапки, но небето над тях беше синьо. Гледка, която предполагаше измамно спокойствие. На практика наближаваше буря.

Страйкър усещаше статичното електричество във въздуха. Продължи напред, бавно и методично. Очите му внимателно опипаха пресечката вляво. Нямаше отворени гаражи, нямаше подходящи места за зарязване на кола.

– Отляво е чисто – обяви на глас той.

– Отдясно също – добави Фелисия.

Продължиха напред.

От бягството на Червената маска бяха изтекли по-малко от десет минути, но споменът за него стана някак нерелативен. Адреналинът напускаше кръвоносната система на Страйкър, отстъпвайки място на тръпките. Дланите му се изпотиха, устата му пресъхна, гърдите му хлътнаха. Очите му бяха заковани в картата, появила се на дисплея на джиписеса.

– Къде са квадрантите? – попита той.

Фелисия говореше по радиостанцията с Контролния център и настояваше да изпратят още дежурни коли в гимназията. Включително линейки, пожарна и екип криминалисти. После съобщи вероятната посока, в която беше изчезнал оцелелият нападател. След като свърши, тя изключи микрофона, обърна се към колегата си и промърмори:

– Слаба работа. Разполагаме само с шест екипа, пръснати между Шестнайсети улица и Трийсет и трето Авеню, между Бланка Стрийт и „Дънбар“.

– Голяма площ – кимна Страйкър. – Мобилни?

– Два.

– Два ли? Но това означава само осем коли!

– Всички свободни екипи са насочени към училището – безпомощно сви рамене Фелисия.

– Колко са?

– Четири.

– Значи общата бройка е едва дванайсет. Къде, по дяволите, са останалите?

Фелисия изкара на екрана разположението на силите и се намръщи.

– На юг. Прибират се обратно.

– Защо са толкова далеч?

– Преди по-малко от час са се отзовали на повикване за въоръжен инцидент в „Оукридж“. За съжаление не биха могли да бъдат по-далеч.

Страйкър изруга. Това повикване беше прекалено удобно за онези тримата в гимназията. Може би бе предварително избрана тактика за отвличане на вниманието.